

Kniha Daniel — číslo sto

Pretrvávajúci zápas o ospravedlnenie vierou: historická analýza odpadnutia v protestantizme

Jeff Pippenger

2024-02-29

Posolstvo, ktoré priniesli starší Jones a Waggoner v čase odboja roku 1888, bolo posolstvom ospravedlnenia z viery v pravde. Odpadlé protestantstvo tvrdí, že ospravedlnenie zabezpečené Kristovou smrťou na kríži človeka prikrýva v jeho hriechoch, no že Jeho krv jeho hriechy v skutočnosti neodstraňuje. Toto falošné učenie kladie odstránenie hriechu na Druhý príchod, keď budú hriešnici potom magicky premenení. Odpadlé protestantstvo a oficiálne od roku 1957 aj laodicejský adventizmus tvrdia, že Kristus je výlučne naším Zástupcom, ale nie naším Príkladom. Rok pred rokom 1888 napísala sestra Whiteová toto.

„A dám vám nové srdce a vložím do vás nového ducha.“ Verím celým svojim srdcom, že Duch Boží sa zo sveta odníma, a tí, ktorí mali veľké svetlo a príležitosti a nevyužili ich, budú prví ponechaní napospas. Zarmútili Ducha Božieho, až ich opustil. Súčasná činnosť satana, ktorou pôsobí na srdcia, na cirkvi i na národy, by mala znepokojovať každého študenta prorociev. Koniec je blízko. Nech naše zbory povstanú. Nech sa v srdci jednotlivých členov prejaví obrátiaca moc Božia, a potom uvidíme hlboké pôsobenie Ducha Božieho. Samotné odpustenie hriechu nie je jediným výsledkom Ježišovej smrti. Priniesol nekonečnú obeť nielen preto, aby bol hriech odstránený, ale aj preto, aby ľudská prirodzenosť bola obnovená, znovu skrášlená, znovuvybudovaná zo svojich trosiek a učinená spôsobilou pre Božiu prítomnosť....

„Kristus je ten rebrík, ktorý Jákob videl, ktorého základ spočíval na zemi a ktorého najvyšší priečok siahahal až do najvyšších nebies. To ukazuje ustanovený spôsob spasenia. Máme vystupovať po tomto rebríku priečok za priečkom. Ak má byť niektorý z nás napokon spasený, bude to tým, že sa bude pridržať Ježiša ako priečkov rebríka. Kristus sa pre veriaceho stal múdrosťou a spravodlivosťou, posvätením a vykúpením....“

„Tí, ktorí sa domnievajú, že stoja pevne, pretože majú pravdu, utrpia niektoré strašné pády; no nemajú ju tak, ako je v Ježišovi. Okamih nedbanlivosti môže uvrhnúť dušu do nenapraviteľnej skazy. Jeden hriech vedie k druhému a druhý pripravuje cestu pre tretí, a tak ďalej. Ako verní poslovia Boží musíme Ho neustále prosiť, aby sme boli zachovaní Jeho mocou. Ak sa odchýlime od povinnosti čo len o jediný palec, hrozí nám nebezpečenstvo, že budeme pokračovať na ceste hriechu, ktorá končí zatratením. Pre každého z nás je nádej, ale len jedným spôsobom — tým, že sa pevne pripútame ku Kristovi a vynaložíme všetku silu na dosiahnutie dokonalosti Jeho charakteru.“

„Toto presladené náboženstvo, ktoré zľahčuje hriech a ktoré sa neustále zaoberá Božou láskou k hriešnikovi, povzbudzuje hriešnika veriť, že ho Boh zachráni, zatiaľ čo on naďalej zotrúva v hriechu a vie, že je to hriech. Takto konajú mnohí, ktorí vyznávajú, že veria prítomnej pravde. Pravda je oddelená od ich života, a to je dôvod, prečo už nemá väčšiu moc usvedčiť a obrátiť

dušu. Je nevyhnutné napnúť každý nerv, ducha i sval, aby človek opustil svet, jeho obyčaje, jeho praktiky a jeho módy....“

„Ak odložíte hriech a budete prejavovať živú vieru, bohatstvo nebeských požehnaní bude vaše.“ Selected Messages, kniha 3, s. 155.

Falošné „dobrácke náboženstvo“ odpadlickeho protestantizmu bolo ustanovené ako oficiálna náuka na začiatku štvrtej generácie adventizmu v roku 1957. Predložilo definíciu ospravedlnenia, ktorá „povzbudzuje hriešnika veriť, že Boh ho spasí, kým ďalej zotrúva v hriechu“. Kríž učí, že „odpustenie hriechu nie je jediným výsledkom Ježišovej smrti“, lebo „On priniesol nekonečnú obeť nielen preto, aby mohol byť hriech odstránený, ale aby ľudská prirodzenosť mohla byť obnovená, znovu skráslená, zrekonštruovaná z trosiek a učená spôsobilou pre Božiu prítomnosť.“

Vzpoua roku 1957 dokazuje, že sémě vzpoury, ktoré bolo zaseto roku 1863, ktoré pak vzešlo roku 1888 a které bylo následně zaléváno padělaným poselstvím představovaným knihou vydanou roku 1919 (The Doctrine of Christ), nakonec přineslo ovoce v podobě otevřeného prohlášení, že původní „víra spravedlivého“, znázorněná dvěma tabulemi Abakukovými, byla nyní odstraněna a nahrazena zkaženou definicí „ospravedlnění z víry“, která existuje v odpadlém protestantismu. Neposlušný prorok z Judy se navrátil do shromáždění posměvačů a jedl s lživým prorokem z Bételu.

Posolstvo laodicejskému cirkevnému zboru, ktoré bolo najprv predložené hnutiu mileritov v roku 1856 a potom znovu laodicejskému zboru v roku 1888, bolo na každom kroku odmietnuté. Toto posolstvo Jonesa a Waggonera, ktoré podľa sestry Whiteovej bolo zároveň posolstvom pre Laodiceu i posolstvom o ospravedlnení vierou, bolo odmietnuté pod zámienkou, že buriči, ktorí ho odmietali, v skutočnosti obhajujú staré medzníky! Medzníky, ktoré obhajovali, však boli základom ich vlastnej ľudskej konštrukcie, vystavanej na piesku.

Posolstvo o „ospravedlnení vierou“, ktoré Jones a Waggoner predložili v roku 1888, zahŕňalo skutočnosť pravého evanjelia, ktorá ukazuje, že tí, ktorí sú ospravedlnení, sú zároveň aj posvätení. Zdôrazňovalo, že byť ospravedlnený znamená byť „skutočne“ učený svätým, nielen právne „vyhlásený“ za svätého. Posolstvo Jonesa a Waggonera, o ktorom sestra Whiteová uviedla, že ho predkladala už roky pred vzburou roku 1888, ukazuje, že keď je ospravedlnenie pripočítané, posvätenie je súčasne udelené.

Nemôže to byť inak, lebo ospravedlnenie i posvätenie sa uskutočňujú prítomnosťou Ducha Svätého vo veriacom. Ospravedlnenie a posvätenie sú jednoducho dva výrazy, ktoré opisujú dva prvky jedného diela, ktoré sa vo veriacom uskutočňuje prítomnosťou Ducha Svätého.

Bolo to práve posolstvo Mojžiša, ktoré Korachovi vzbúrenci odmietli, ktoré bolo znovu odmietnuté v roku 1856, potom opäť v roku 1888, a napokon bolo v roku 1957 verejne zakotvené ako teológia spasenia laodicejského adventizmu. Táto nepretržitá vzbura unavila Boha, lebo ľud hovoril: „Každý, kto pácha zlo, je dobrý v očiach Hospodina, a On má v nich záľubu; alebo: Kde je Boh súdu?“

Hovorili: „Tí, čo hrešia, sú ospravedlnení Kristovou krvou a Boh má v nich zaľúbenie, hoci naďalej hrešia.“ Toto je duchovný klam, ktorý je znázornený posolstvom Laodicei (ľud súdený), lebo napriek tomu, že Kristus označuje Laodicejčanov za „biednych, úbohých, chudobných, slepých a nahých“, oni sa domnievajú, že sú „bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú“. A v tomto stave sú v skutočnosti na pokraji toho, aby boli vyplúti z úst Pána.

Verní z dejín milleritov, ktorí vytrvali cez skúsenosť prvého sklamaní v roku 1844, ako ich predstavuje Jeremiáš v pätnástej kapitole, vo veršoch pätnásť až dvadsaťjeden, ako verní stavitelia chrámu, ktorým bolo prisľúbené, že ak sa nevrátia do „zhromaždenia posmievačov“, stanú sa Božími „ústami“, sa predsa len vrátili do „zhromaždenia posmievačov“ (predstavovaného lživým prorokom z Bétela) a prešli do stavu Laodicejských, stojac na pokraji toho, aby boli vyplúti z Božích úst, a nevedia o tom.

Stav laodicejského adventizmu 11. septembra 2001 bol predobrazne znázornený stavom protestantov 11. augusta 1840. Tieto dve dejiny boli predobrazne zobrazené hašterivými Židmi, keď pri Kristovom krste zostúpil Duch Svätý. V každej z týchto troch dejinných etáp bol bývalý vyvolený ľud obídený a aj teraz je v procese obchádzania. Posol zmluvy v čase Jána Krstiteľa mal vstúpiť do zmluvy s tými, ktorých Peter označil za „vyvolený rod“.

Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na zvláštne vlastníctvo, aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal z tmy do svojho predivného svetla; ktorí ste kedysi neboli ľuďom, ale teraz ste ľuďom Božím; ktorí ste nedosiahli milosrdenstvo, ale teraz ste dosiahli milosrdenstvo. 1 Peter 2:9, 10.

Peter označoval nový vyvolený ľud svojej doby, ktorým vtedy bola kresťanská cirkev. Boli vyvolení ako „vyvolený rod“ v období, keď Kristus i Ján Krstiteľ obaja označili niekdajší vyvolený ľud za pokolenie vreteníc.

Hadie plemä zmijí, ako môžete hovoriť dobré veci, keď ste zlí? Lebo z hojnosti srdca hovoria ústa. Matúš 12,34.

Pokolenie, ktoré je pominuté, je „pokolenie vreteníc“, čo je symbol Satana — plaza biblického proroctva. Pokolenie, ktoré je pominuté, naplnilo svoj kalich času milosti a v priebehu štyroch pokolení sa ustálilo v povahe vretenice. Vyvinulo si čelo neviestky. Preto je dvadsaťpäť starších mužov v ôsmej kapitole Ezechiela ochotných klaňať sa slnku. Sformovali charakter pápežstva.

„Posolstvo tretieho anjela bolo vyslané svetu a varuje ľudí pred tým, aby prijali znak šelmy alebo jej obrazu na svoje čelá alebo na svoje ruky. Prijatý tento znak znamená dospieť k tomu istému rozhodnutiu, aké urobila šelma, a zastávať tie isté myšlienky v priamom protiklade k Božiemu slovu.“ Review and Herald, 13. júla 1897.

Znamenie šelmy je znamením človeka hriechu, ktorým je rímsky pápež a pozemský predstaviteľ satana. Prísť k tomu istému zmýšľaniu ako šelma znamená prísť k tomu istému zmýšľaniu ako satan, ktorý je symbolicky znázornený ako zmija.

„Aby si zabezpečila svetské zisky a pocty, cirkev bola vedená k tomu, aby hľadala priazeň a podporu veľkých mužov tejto zeme; a keď takto zavrhlá Krista, bola privedená k tomu, aby

vzdala poslušnosť zástupcovi satana — rímskemu biskupovi.“ The Great Controversy, 50.

V poslednej generácii niekdajšieho vyvoleného ľudu ich charakter odráža charakter satana. „Vyvolený rod“, ktorý kedysi nebol Božím ľuďom, je vyvolený prostredníctvom procesu skúšania, očisťovania a prečisťovania. Tí, ktorí prejdú procesom skúšky, sú vyvolení, aby boli v zmluvnom vzťahu s Bohom. Pán vstúpil do zmluvy s kresťanskou cirkvou, potom znovu s milleritským adventizmom, a robí tak opäť so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi.

Keď Pán vstupuje do zmluvy s novo vyvoleným Božím ľuďom (ktorý kedysi nebol Božím ľuďom), prichádza k nim ako Posol zmluvy. V každom z troch dejinných naplnení tretej kapitoly Malachiáša je posol, ktorý pripravuje cestu Poslovi zmluvy. Prvým poslom bol Ján Krstiteľ, ktorý bol predobrazom druhého a tretieho posla. Druhým poslom bol William Miller. Prorocké charakteristiky Jána Krstiteľa a Williama Millera spoločne určujú charakteristiky posla, ktorý pripravuje cestu Poslovi zmluvy, aby prišiel a vstúpil do zmluvy so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi.

Troja poslovia, ktorí pripravujú cestu pre Krista, Posla zmluvy, aby náhle prišiel do svojho chrámu, znázorňujú dielo, ktoré sa uskutočňuje v čase vyšetrujúceho súdu a ktoré sa završuje výkonným súdom.

„V posledných dňoch dejín tejto zeme má byť Božia zmluva s jeho ľuďom, ktorý zachováva jeho prikázania, obnovená. ,V ten deň uzavriem pre nich zmluvu s poľnou zverou, s nebeským vtáctvom i s plazmi zeme; a zlomím luk i meč a vojnu odstránim zo zeme a dám im bezpečne odpočívať. A zasnúbim si ťa so sebou naveky; áno, zasnúbim si ťa so sebou v spravodlivosti a práve, v láskavej добрôte a milosrdenstve. Zasnúbim si ťa so sebou vo vernosti a poznáš Hospodina.““

„A stane sa v ten deň: vypočujem, hovorí Hospodin, vypočujem nebesá, a ony vypočujú zem; a zem vypočuje obilie, i víno, i olej; a ony vypočujú Jezreel. A zasejem si ju v zemi; a zmilujem sa nad tou, ktorá nedosiahla milosrdenstva; a poviem tým, ktorí neboli mojím ľuďom: Ty si môj ľud; a oni povedia: Ty si môj Boh.“ Ozeáš 2:14–23.

„V ten deň... zvyšok Izraela a tí, čo unikli z domu Jákovovho,... budú sa opierať o Hospodina, Svätého Izraelovho, v pravde.“ Izaiáš 10:20. Z „každého národa, pokolenia, jazyka i ľudu“ budú takí, ktorí ochotne odpovedia na posolstvo: „Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu.“ Odvrátia sa od každej modly, ktorá ich pripútava k tejto zemi, a budú „sa klaňať tomu, ktorý učinil nebo i zem, more i pramene vôd“. Oslobodia sa od každého zapletenia a budú stáť pred svetom ako pamätníky Božieho milosrdenstva. Poslušní každej božskej požiadavke budú anjelmi i ľuďmi rozpoznaní ako tí, ktorí „zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu.“ Zjavenie 14:6–7, 12.“

„Hľa, prichádzajú dni, hovorí Hospodin, keď oráč dostihne ženca a ten, čo šliape hrozno, toho, čo seje semeno; vrchy budú kvapkať sladkým vínom a všetky pahorky sa budú rozplývať. A privediem späť [obrátiť] zajatie svojho ľudu Izraela, a vystavajú spustošené mestá a budú v nich bývať; vysadia vinice a budú piť ich víno; založia aj záhrady a budú jesť ich ovocie. A zasadím ich do ich krajiny a už viac nebudú vytrhnutí zo svojej krajiny, ktorú som im dal, hovorí Hospodin, tvoj Boh. Ámos 9:13–15.““ Review and Herald, 26. februára 1914.

Tretia kapitola Malachiáša sa naplnila v čase Krista a v čase milleritov a tieto dve dejiny určujú jej naplnenie v posledných dňoch. Sestra Whiteová dáva naplnenie tretej kapitoly Malachiáša do súladu s Kristovým dielom očisťovania chrámu.

„Keď Ježiš očisťoval chrám od kupujúcich a predávajúcich tohto sveta, oznámil svoje poslanie očistiť srdce od poškvny hriechu — od pozemských túžob, sebeckých žiadostí, zlých návykov, ktoré kazia dušu. Citované Malachiáš 3,1–3.“ Túžba vekov, 161.

Kristovo očistenie chrámu predstavovalo Jeho dielo očisťovania srdca kajúceho hriešnika. Počas svojej služby medzi ľuďmi dvakrát očistil pozemský chrám.

„Prorok hovorí: ‚Videl som zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc; a zem bola osvietená jeho slávou. I zvolal mocne silným hlasom a povedal: Padol, padol Babylon veľký a stal sa príbytkom démonov‘ (Zjavenie 18,1.2). Toto je to isté posolstvo, ktoré bolo dané druhým anjelom. Babylon padol, ‚pretože napojil všetky národy vínom hnevu svojho smilstva‘ (Zjavenie 14,8). Čo je to za víno? — Jeho falošné učenia. Dal svetu falošnú sobotu namiesto soboty štvrtého prikázania a zopakoval lož, ktorú satan najprv povedal Eve v Edene — prirodzenú nesmrteľnosť duše. Mnohé príbuzné bludy rozšíril široko-d’aleko, ‚učiac nauky, ktoré sú prikázaniami ľudí‘ (Matúš 15,9).“

„Keď Ježiš začal svoju verejnú službu, očistil chrám od jeho svätokrádežného znesvätenia. Medzi poslednými činmi Jeho služby bolo druhé očistenie chrámu. Tak aj v záverečnom diele varovania sveta zaznievajú k cirkvám dve odlišné výzvy. Posolstvo druhého anjela znie: ‚Padol, padol Babylon, to veľké mesto, pretože napájal všetky národy vínom hnevu svojho smilstva‘ (Zjavenie 14,8). A v mocnom volaní posolstva tretieho anjela je počuť hlas z neba, ktorý hovorí: ‚Vyjdite z neho, ľud môj, aby ste neboli účastní jeho hriechov a aby ste neprijali z jeho rán. Lebo jeho hriechy dosiahli až po nebo a Boh sa rozpamätal na jeho nepravosti‘ (Zjavenie 18,4.5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.

Pri naplnení tretej kapitoly Malachiáša bol Ján Krstiteľ poslom, ktorý pripravil cestu pre Ježiša, aby ako Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu a dvakrát ho očistil. Počas svojej trojapolročnej služby očistil chrám na začiatku i na konci svojej služby, čím ukázal, že dielo očisťovania má začiatok, ktorý predstavuje koniec. Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom a v súlade so svojím dielom ako Alfa a Omega sa trojapolročné obdobie začalo i skončilo očistením chrámu.

Na konci troch a pol roka preliť krv, ktorá potvrdila zmluvu a naplnila predpoveď z deviatej kapitoly Daniela, že potvrdí zmluvu s mnohými na jeden týždeň, uprostred ktorého bude odrezaný.

A po šesťdesiatich a dvoch týždňoch bude pomazaný vyťatý, ale nie pre seba; a ľud kniežaťa, ktoré príde, zničí mesto i svätyňu; a jeho koniec bude so záplavou, a až do konca vojny sú určené spustošenia. A s mnohými potvrdí zmluvu na jeden týždeň; a v polovici týždňa spôsobí, aby prestala obeť i obetný dar, a pre rozšírenie sa ohavností ho učiní spustošeným, a to až do dovŕšenia, a to, čo je určené, bude vyliate na spustošené. Daniel 9:26, 27.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Stranu za stranou by bolo možné napísať o týchto veciach. Celé zhromaždenia sa presycujú tými istými prevrátenými zásadami. „Lebo jeho boháči sú plní násilia a jeho obyvatelia hovoria lži, a ich jazyk je v ich ústach klamný.“ Pán bude pôsobiť na očistenie svojej cirkvi. Hovorím vám v pravde, Pán sa chystá obrátiť a prevrátiť v ustanovizniach nazývaných jeho menom.“

„Ako skoro sa tento proces prečisťovania začne, nemôžem povedať, ale nebude dlho odkladaný. Ten, ktorého vejačka je v jeho ruke, očistí svoj chrám od jeho mravnej poškvry. Dôkladne prečistí svoje humno. Boh má spor so všetkými, ktorí páchajú čo len najmenšiu nespravodlivosť; lebo tým zavrhujú Božiu autoritu a ohrozujú svoj podiel na zmierení, na vykúpení, ktoré Kristus podstúpil pre každého syna a dcéru Adama. Vyplatí sa ísť cestou, ktorá je Bohu odporná? Vyplatí sa prinášať do svojich kadidelníc cudzí oheň, aby ste ho obetovali pred Bohom, a hovoriť, že na tom nezáleží?“

„Nebol to Boží poriadok sústred'ovať tak mnoho do Battle Creeku. Terajší stav vecí je tým, čo mi bolo predstavené ako varovanie. Pri tomto zobrazení ma zvíiera pri srdci. Pán dával varovania, aby zabránil tomuto demoralizujúcemu stavu vecí, ale neboli vzaté na vedomie. „Vy ste soľ zeme; ak však soľ stratí svoju chuť, čím bude osolená? Na nič sa viac nehodí, len aby bola vyhodенá a ľudia ju pošliapali.““

„Naliehavo vyzývam svojich bratov, aby sa prebudili. Ak nenastane rýchla zmena, budem musieť predložiť ľudu skutočnosti; lebo tento stav vecí sa musí zmeniť; neobrátенí muži už viac nesmú byť správcami a vedúcimi v takom významnom a posvätnom diele. S Dávidom sme prinútení povedať: „Je čas, Hospodine, aby si konal; lebo zrušili tvoj zákon.““ Special Testimonies, 30, 31.